

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ МАНА НЕБЕСНА

Превод от английски: Роза Григорова, 1998

chitanka.info

Тази история е написана по поръчка и се появи в „Магията може да се върне“ — нещо като продължение на „Магията си отива“ от Лари Нивън. Както при Фред Саберхаген и неговите берсеркери, Лари откри тази особена вселена и покани някои от нас да отидат на купон в нея. Аз влязох вътре и започнах да танцувам. Странно, историята се опита да избяга от мен. Това не ми се случва често, но исках късо разказче, а тя ми даде да разбера, че смята да се превърне в роман. Аз бях твърд. Победих. Резултатът следва.

Този следобед не усещах нищо нередно там, където, както предполагам, трябва да потрепва разумът ми. Беше ден благоуханен и изпълнен със слънце, ако не се броят възможно най-леките облачета над океанския хоризонт. Той би могъл да ме приспи с приятните вариации на подредеността ми. Значи е било частично разсейване на моите подсъзнателни, свръхсъзнателни възприятия, ранната ми предупредителна система или каквото е там... Поощрено, предполагам, от факта, че от дълго време не бе имало никаква опасност, и от убедеността ми, че съм се скрил и съм в пълна безопасност. Беше прелестен летен ден.

В дъното на кабинета ми имаше голям прозорец с кос изглед към океана. Наоколо цареше обичайният безпорядък — отворени кутии с опаковъчен материал, разнообразни инструменти, купища парцали, шишета от почистващи препарати и възстановители за различни повърхности. И, разбира се, придобивките. Някои от тях все още се намираха в щайги и кашони, други стояха в криви редици върху работния ми плот, който заемаше една цяла стена — армия шахматни фигури, които чакаха ръката ми. Прозорецът беше отворен и вентилаторът насочен така, че изпаренията от химикалите бързо да излизат навън. Навлизаха птичи песни, шумът на далечното шосе, понякога вятър.

Пластмасовата чашка кафе стоеше неотворена на малка масичка до вратата, съдържанието ѝ отдавна бе студено и неприятно за всеки немазохист. Бях я оставил там тази сутрин и я бях забравил, докато погледът ми случайно не попадна върху нея. Бях работил и през кафепаузата, и през обедната почивка — толкова ползотворен беше денят. Истински важната част бе завършена, макар че останалият персонал на

музея никога нямаше да го забележи. Време е да си почина, да празнувам, да се насладя на всичко, което съм открил.

Вдигнах чашата със студено кафе. Защо не? Няколко думи, прост жест...

Отпих глътка ледено шампанско. Чудесно.

Тогава отидох до телефона, за да се обадя на Илейн. Този ден заслужаваше по-голям празник от чашката, която държах. Но точно когато ръката ми щеше да докосне апарата, телефонът извънтя. Стреснах се и инстинктивно вдигнах слушалката.

— Ало? — казах. Нищо. — Ало?

Пак нищо. Не... Нещо.

Не е някой перко, звъннал случайно, тъй като съм на дуплекс...

— Казвай или се разкарай! — предложих аз.

Думите излизаха контролирани отдън гърлото, бавно, гласът беше неопределим:

— Феникс... Феникс... гори... ярко — чух аз.

— Защо мен предупреждаваш бе, задник?

— Таг. Ти си... то.

Връзката прекъсна.

Натиснах бутона няколко пъти, набрах централата.

— Елси — попитах, — човекът, който току-що ми позвъни, какво точно каза?...

— А? — чу се гласът ѝ. — Цял ден с никого не съм те свързвала, Дейв.

— О!

— Добре ли си?

— Сигурно късо съединение или нещо подобно — заключих аз.

— Благодаря.

Затворих и отместих чашата с остатъка от шампанското. То вече не беше удоволствие, а просто досадно нещо, което трябва да се изхвърли. Докоснах тектита^[1], който носех на врата си, грапавата тока на колана си, направена от вкаменена лава, корала върху каишката на ръчния ми часовник. Отворих дипломатическото си куфарче, върнах в него няколко неща, които бях използвал. Някои пък извадих и ги пуснах в джобовете си.

В това нямаше смисъл, но по първите изречени думи съдех, че е истина. Мислех усилено. Все още не можех да си отговоря — след

всичките тези години. Но знаех, че означава опасност. И знаех също, че тя може да приеме всякаква форма.

Затворих куфарчето. Поне се случи днес, вместо, да кажем, вчера. Бях по-добре подготвен.

Затворих прозореца и изключих вентилатора. Чудех се дали да се отправя към скривалището си. Разбира се, точно това биха очаквали от мене.

Прекоших стаята и почуках на полуотворената врата на шефа.

— Влизай, Дейв. Какво има? — попита той.

Майк Торли — към четирийсетте, с мустаци, добре облечен, усмихнат — отмести камара документи и погледна към угаснала лула в голям пепелник.

— Малко усложнение в живота ми — отговорих аз. — Може ли днес да си тръгна по-рано от работа?

— Разбира се. Не е нещо сериозно, надявам се?

Свих рамене.

— И аз се надявам. Ако върви така обаче, може да ми потрябват няколко дена.

Той леко сви устни, после кимна.

— Ще наминаваш ли?

— Разбира се.

— Просто искам да се погрижим час по-скоро за всичките тези африкански джунджурии.

— Добре — отвърнах. — Сред тях има и няколко читави неща.

Той вдигна и двете си ръце.

— Добре. Направи каквото трябва.

— Благодаря.

Понечих да си тръгна. И пак се обадох:

— Още нещо.

— Да?

— Питал ли е някой за мене?

Той взе да клати глава, но спря:

— Ако не се брой онзи репортер.

— Какъв репортер?

— Човекът, който позвъни онзи ден, защото пишел статия за новата ни придобивка. Твоето име беше споменато, разбира се, и той

зададе няколко общи въпроса, обичайните баналности — като например откога работиш при нас, откъде идваш. Нали знаеш.

— Как се казваше?

— Волфганг или Уолфорд — нещо такова.

— От кой вестник?

— „Таймс“.

Кимнах.

— Добре. Ще видим.

— Пази се.

Използвах телефонния автомат в коридора, за да се обадя във вестника. Там, разбира се, нямаше никакъв Волфганг или Уолфорд. Нито пък статия за нашите работи. Чудех се дали да позвъня в друг вестник — в случай че Майк беше сбъркал, — когато вниманието ми отвлече едно потупване по рамото. Трябва да съм се обърнал прекалено бързо, изражението ми едва ли ще е било спокойно, защото усмивката ѝ избяга и страх изви в дъга тъмните ѝ вежди, отпусна челюстта ѝ.

— Илейн! — възкликнах аз. — Стресна ме. Не очаквах...

Усмивката ѝ се върна.

— Много си нервен, Дейв. Накъде си се запътил?

— Да си взема дрехите от химическото чистене. Ти си последният човек...

— Знам. Мило от моя страна, нали? Денят е толкова хубав, че реших да се чупя рано и да ти напомня, че имаме нещо като среща.

Мозъкът ми заработи с шеметна скорост, докато я прегръщах през раменете и я насочвах към вратата. Щях ли да я подложа на голяма опасност, ако прекарам с нея няколко часа посред бял ден? И без това трябваше да отида някъде да хапна. Просто ще бъда нащрек за наблюдатели. Пък и присъствието ѝ можеше да накара човека, който ме следи, да си помисли, че не съм приел предупреждението много сериозно, че в края на краищата може и да не съм точно той, за когото ме смятат. И дори ако се наложеше внезапно да замина, пак исках да съм в нейната компания този последен път.

— Да — казах аз. — Чудесна идея. Да вземем колата ми.

— Трябва ли да подписваш нещо или...?

— Вече свърших всичко. И аз имах същите планове за днешния ден. Щях да ти се обадя, след като си прибера нещата от химическото

чистене. Те още не са готови. — Мисълта ми продължаваше да работи трескаво.

Помогахме се насам-натам. Нямах усещането, че някой ме следи.

— Знам един малък ресторант на около шейсет и пет километра надолу по брега. Има атмосфера. Чудесни морски специалитети — говорех, докато слизахме по главното стълбище. — И ще си направим чудесна разходка с кола.

Отправихме се към паркинга встрани от музея.

— Там наблизко имам и вила — добавих.

— Никога не си го споменавал.

— Едва ли някога съм я използвал.

— Защо не? Звучи чудесно.

— Малко е встрани от пътя.

— Защо тогава си я купил?

— Наследих я — обясних аз.

Спрях на около стотина крачки от колата и пъхнах ръка в джоба си.

— Гледай — казах ѝ аз.

Двигателят се запали, колата започна да вибрира.

— Как...? — започна тя.

— Малка микровълнова джаджа. Мога да запаля, преди да вляза в нея.

— От бомба ли те е страх?

Поклатих глава.

— Трябва да загрее. Нали знаеш, обичам заврънкулките.

Разбира се, че исках да проверя дали няма бомба. Това беше естествена реакция на човек в моето положение. За щастие я бях убедил в привързаността си към приспособленията веднага след запознанството ни, за да се справям с непредвидени случаи като това. Освен това, естествено, в джоба ми нямаше никаква микровълнова джаджа — само малко материал.

Продължихме. Отключих вратите и седнахме в колата.

Гледах внимателно, докато карах. Като че ли никой и нищо не ни преследваше. Но все пак: „Таг. Ти си... то.“ Гамбит. Какво се очакваше от мене? Да зарежа всичко и да избягам? Да се опитам да нападна? Ако да, какво? Кого?

Трябваше ли да зарежа всичко и да избягам?

В дълбините на съзнанието си виждах, че вариантът „зарязвай и бягай“ вече е започнал да се оформя.

Колко, колко дълго бе продължавало това? Години. Бягство. Нова идентичност. Дълъг период на почти нормално съществуване. Нападение... Пак бягай. Установявай се отново.

Ако само имах представа кой от тях се беше появил, бих могъл да нападам. Но тъй като не знаех, трябваше да избягвам компанията на всичките си хора — единствените, които биха могли да дадат ключа на загадката.

— Май са те налегнали невесели мисли, Дейв. Не може да е от химическото чистене, нали?

Усмихнах й се.

— Работа — отвърнах. — Всички неща, от които исках да избягам. Добре че ми напомни.

Включих радиото и намерих музика. Щом се измъкнахме от уличното движение, започнах да се отпускам. Когато стигнахме до крайбрежното шосе и движението съвсем се разреди, стана очевидно, че никой не ни следи. Известно време се изкачвахме, после започнахме да се спускаме. Дланите ми изтръпнаха, забелязах валмото мъгла в дъното на следващата падина. Ободрен попивах аромата й. Тогава заговорих за Африка в светски аспект. На това място се отклонихме от главния път. За известно време забравих проблема си. Това трая може би дващестина минути, докато започнаха новините по радиото. Дотогава бях демонстрирал доброжелателство, чар, топлина и нежни чувства. Виждах, че Илейн започва да се наслаждава. Имаше и обратна връзка — аз се чувствах дори по-добре от нея. Тогава...

— ... нови изригвания, които започнаха тази сутрин — разнесе се гласът на говорителя. — Внезапната активност на част от Ел Чинконал ускори незабавната евакуация на населението от околните райони...

Протегнах ръка, засилих звука и прекратих разказа си за пешеходната обиколка на Алпите.

— Какво?... — възкликна тя.

Вдигнах пръст към устните си.

— Вулканът — казах аз.

— Какво той?

— Омагьосват ме — отговорих аз. — О!

Щом си заприпомнях всички факти около изригването, започнах да усещам положението си. Полученото днес предупреждение е било само въпрос на време...

— Тази сутрин по канала имаше хубави кадри от него — обади се тя след края на новините.

— Не съм гледал. Не съм го виждал действащ, докато бях там.

— Нима посещаваш вулкани?

— Когато са активни, да.

— Значи имаш такова чудновато хоби и никога не си го споменавал — отбеляза тя. — Колко действащи вулкана си посетил?

— Повечето. — Вече не я слушах, тъй като очертанията на предизвикателството ставаха видими — за първи път беше поставено на такава основа. В същия миг разбрах, че този път няма да избягам.

— Повечето? — повтори тя. — Четох някъде, че има стотици. Някои от тях били наистина твърде отдалечени от обичайните пътища. Като например Еребус...

— Бил съм на Еребус — казах аз, — отдавна, когато... — И тогава разбрах какво съм казал: — Когато сънувах един сън — довърших. — Шегичка.

Засмях се, но тя едва се усмихна.

Нямаше значение. Тя не можеше да ме нарани. Съвсем малко светски хора могат да го направят. И без това почти приключвах с нея. След тази вечер ще я забравя. Никога вече няма да се срещнем. Обаче съм учтив по природа. Това е, което ценя в чувството. И няма да я нараня. Може би ще бъде най-лесно да я накарам и тя да забрави.

— Сериозно, наистина смятам, че някои аспекти на геофизиката са очарователни.

— Известно време бях астроном любител — охотно подхвана тя. — Мога да те разбера.

— Наистина ли? Астрономия? Никога не си ми казвала.

— Е, и?

Започнах да го обмислям, незначителният разговор вървеше от само себе си. След като се разделим довечера или утре сутринта, ще замина. Ще отида във Вилаермоса. Неприятелят ми ще чака — в това съм сигурен. „Таг. Ти си то.“

„Това е шансът ти. Ела и ме хвани, ако не те е страх.“

Разбира се, че ме беше страх.

Но съм бягал прекалено дълго. Ще трябва да отида и да уредя нещата завинаги. Кой знае кога ще имам друга възможност. Бях стигнал до точката, от която си струваше да поема всякакъв риск, за да открия кой е той, да имам възможност да си отмъстя. Ще се погрижа за подготовката по-късно, във вилата, след като тя заспи. Да.

— Имаш ли и плаж? — попита тя.

— Да.

— Колко изолиран?

— Много. Защо?

— Хубаво ще е да поплуваме преди вечеря.

Така че спряхме пред ресторанта, резервирахме си маса за по-късно, отпратихме и го направихме. Водата беше чудесна.

Денят се превърна в прекрасна вечер. Бях получил любимата си маса във вътрешния двор, най-отзад, заобиколена от многоцветен храсталак, облъхвана от аромат на цветя, с изглед към планините. Бризът беше точно какъвто трябваше. Омарът и шампанското — също. От ресторанта долиташе приятна тиха музика. При кафето намерих ръката ѝ под своята. Усмигнах се. И тя ми се усмигна в отговор.

И тогава попита:

— Как го правиш, Дейв?

— Кое?

— Хипнотизираш ме.

— Природна дарба, предполагам — засмях се аз.

— Нямам това предвид.

— Тогава какво? — Вече не се смеех.

— Дори не забелязваш, че вече не пуша.

— Ей, ама наистина! Моите поздравления. Откога?

— От две — три седмици — отговори тя. — Бях при хипнотизатор.

— Наистина ли?

— Аха. Бях толкова податлив обект, че той не можа да повярва, че ми е за първи път. Порови се малко наоколо и ти направи пълно описание, като ми каза да забравя нещо.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Знаеш ли какво си спомням сега, а преди не го помнех?

— Казвай.

— Как едва не катастрофирахме преди около месец, късно през нощта. Другата кола дори не намали преди стопа. Ти се издигна над нея. После си спомням, че бяхме паркирали встрани от пътя и ти ми казваше да забравя. И забравих.

Изсумтях.

— Всеки хипнотизатор с по-голям опит ще ти каже, че състоянието на транс не изключва фантазирането и една халюцинация под хипноза изглежда също като истинска, когато се предизвика втори път. Така или иначе...

— Спомням си дрънченето, когато антената на колата удари задната ти дясна броня и се счупи.

— Има и много живи фантазии.

— Огледах колата, Дейв. Следата е върху бронята. Изглежда точно така, сякаш някой я е ударил силно с антена.

По дяволите! Исках да я изчукат. Защо не го направих?

— Това стана на един паркинг — казах аз.

— Хайде, Дейв.

Питах се дали да я завладея сега и да я накарам да забрави, че си е спомнила. Може би това би било най-лесното.

— Не ме е грижа — каза тя тогава. — Виж какво, наистина не ме е грижа. Понякога стават странни неща. Ако си свързан с някое от тях, всичко е наред. Смущава ме само това, че ми нямаш доверие...

Доверие? То те превръща в мишена. Като Протей, когато Амазонка и Свещеника са го довършвали. Не че не си го е заслужавал...

— ... а аз съм ти вярвала дълго време.

Издърпах ръката си. Отпих от кафето. Не тук. Ще ѝ позавъртя главата по-късно. И ще ѝ имплантирам нещо, което в бъдеще ще я накара да стои далеч от хипнотизаторите.

— Добре — съгласих се. — Допускам, че си права. Но това е дълга история. Ще ти я разкажа, като се върнем във вилата.

Ръката ѝ намери моята, аз я погледнах в очите.

— Благодаря — каза тя.

Връщяхме се под безлунно небе, осеяно със звезди. Пътят не беше павиран, спускаше се, издигаше се, виеше се между гъсти храсти. Бръмчене на насекоми долиташе през отворените ни прозорци заедно със соления мирис на морето. За миг, само за миг ми се стори, че усещам странно потръпване, но можеше и да е от нощта и шампанското. Не се повтори.

По-късно паркирахме пред вилата и излязохме от колата. Мълчаливо дезактивирах невидимия си пазач. Приблжихме, отключих вратата, включих осветлението.

— Никога ли не си имал неприятности тук? — попита тя.

— Какво имаш предвид?

— Хора, които да нахлуват с взлом, да обръщат всичко наопаки, да те ограбват?

— Не — отговорих аз.

— Защо?

— Късмет, струва ми се.

— Наистина ли?

— Ами... тя е защитена по много специален начин. Това също е част от историята. Почакай, докато сложа кафе.

Отидох в кухнята, изплакнах кафеварката, смесих съставките и я сложих на огъня. Отидох да отворя прозореца, за да глътна малко въздух.

Изведнъж сянката ми върху стената стана по-интензивна.

Обърнах се.

Пламъкът беше излязъл от огнището, носеше се във въздуха и ставаше все по-голям. Илейн изпищя точно когато се обърнах и нещото се разду така, че изпълни стаята. Видях, че носи чертите на огнената стихия миг преди да избухне и да се завихри като торнадо из вилата. За миг къщата пламна и чух скърцащия му смях.

— Илейн! — Втурнах се към нея, защото видях как се превръща във факла.

Бързо прецених, че всички неща по джобовете ми плюс токата на колана вероятно са акумулирали достатъчно сила, за да прогонят нещото. Разбира се, енергията беше вложена укротена, очакваща да бъде използвана по различни начини. Изрекох думите, които биха

разчупили предметите и освободили силите. След това извърших прогонването.

Пламъците изчезнаха за миг. Но не и димът, нито миризмата.

... А Илейн лежеше там хълцаща, с обгорени дрехи и плът, крайниците ѝ конвулсивно се гърчеха. Всичките ѝ оголени места бяха тъмни и люспести, през резките по тялото ѝ се запроцежда кръв.

Ругаех, докато отново включвах пазача. Бях го създал, за да защитава вилата в мое отсъствие. Никога не бях си правил труда да го използвам, щом вече съм вътре. А би трябвало.

Който и да бе извършил това, вероятно беше все още наблизо. Скривалището ми се намираще в подземие на около шест метра зад вилата — достатъчно близо, за да използвам редица източници на енергия без дори да вървя след тях. Бих могъл просто да извлека маната им точно както бях направил това със собствената си личност. Бих могъл да я използвам срещу моя враг. Да. Това беше случаят, който бях чакал.

Изтичах при дипломатическото си куфарче и го отворих. Ще ми трябва сила, за да се свържа със силата и да я управлявам. А маната на приборите, която бях източил, бе свързана в собствените ми предмети. Взех пръчката и сферата. Най-после ще си го получиш, приятелю мой! Трябваше да си правиш сметката, преди да ме нападаш тук!

Илейн изстена...

Проклех се за слабостта. Ако моят враг ме изпитва, за да провери дали съм се размекнал, ще получи положителен отговор. Тя не ми беше чужда и беше казала, че ми има доверие. Трябваше да го направя. Започнах да произнасям заклинанието, което щеше да изчерпи по-голямата част от силата на енергийните ми източници за нейното излекуване.

Отне ми почти час. Сложих я да спи. Гледах как се образуват новите тъкани. Окъпах я и я облякох в спортна риза и панталони с навити крачоли от гардероба до спалнята, докъдето пламъците не бяха стигнали. Оставих я да поспи още малко, докато почистя, отворих прозорците и продължих да правя кафето.

Най-после заставах до стария стол, сега покрит с одеяло, в който я бях положил. Ако бях извършил нещо достойно и благородно, защо сега се чувствах глупаво? Може би защото ми беше нехарактерно. Поне се уверих, че не съм разяден, не съм окончателно погубен от

добродетелта, тъй като изпитвах негодувание, че трябваше да изразходвам цялата тази мощ за нея.

Е, добре... Придай му сега приличен вид, след като го направи.

Как?

Хубав въпрос. Можех да изтрия спомените ѝ за събитието и да вмъкна на тяхно място някаква друга история — изтичане на газ може би — за това, което се бе случило, заедно с внушението тя да я приеме. Мога да го сторя. Може би това ми е най-лесно.

Негодуванието ми изведнъж избледня и бе заменено с нещо друго, когато разбрах, че не искам да постъпя така. Това, което действително исках, бе да сложа край на самотата си. Тя ми имаше доверие. Чувствах, че и аз мога да ѝ се доверя. Исках да имам с кого наистина да разговарям.

Когато тя отвори очи, сложих чаша кафе в ръцете ѝ.

— Наздраве — казах аз.

Тя впери поглед в мен, а след това бавно завъртя глава и огледа все още видимите поражения в стаята. Ръцете ѝ затрепериха. Но сама остави чашата на малката странична масичка, вместо да ми позволи да я взема. Огледа ръцете си от китките до раменете. Опипа лицето си.

— Добре си — казах аз.

— Как...?

— Това е историята — казах аз. — Научи я в движение.

— Какво беше онова нещо?

— То е част от нея.

— Добре. — Тя хвана чашата си по-здраво и отпи от нея. — Нека да я чуем.

— Ами аз съм магьосник — заговорих аз, — пряк потомък на древните магьосници от Атлантида.

Замълчах. Чаках въздишка или възражение. Не последва нищо.

— Научих тези работи от родителите си — продължих аз — преди много време. Основата на всичко е маната, вид енергия, която се открива в различни предмети и на различни места. Някога светът е бил пълен с нея. Тя е била основата на цялата култура. Но е била и като всички останали ресурси. Един ден е свършила. Тогава магията си е отишла. По-голямата част. Атлантида е потънала. Създанията на магията заляняват, измират. Променя се цялата структура на света, което го кара да изглежда много по-стар, отколкото е в действителност.

Старите богове си отиват. Магьосниците, хората, които са управлявали маната, за да правят магии, направо са извън играта. Следват наистина мрачни епохи, преди да започне да се развива цивилизацията такава, каквато я познаваме от историческите книги.

— И тази мощна цивилизация не е оставила никакви сведения за себе си, така ли? — попита тя.

— С изчезването на магията настъпват преобразованията. Сведенията за нея са пренаписани и са превърнати във вкаменелости, напомнящи истински камъни — разпилени и изменени под влиянието на морето.

— Ако за момент приемем, че всичко това е така — тя отпи от кафето си, — щом силата е изчезнала, ако не е останало нищо, с което да се възстанови, как можеш да бъдеш магьосник?

— Ама тя не е изчезнала напълно — възразих аз. — Съхранили са се малки източници, появили са се някои нови и...

— ... и вие се борите за тях ли? Тези от вас, които са останали?

— Не... не съвсем — казах аз. — Виждаш ли, не сме толкова много. Нарочно ограничаваме броя си, та никой да не остане гладен.

— Гладен ли?

— Образно казано. Имам предвид да получаваме достатъчно мана, за да съществуваме, да забавяме стареенето, да бъдем здрави и да се радваме на хубавите неща.

— И можете да се подмладявате с нея? На колко години си?

— Не задавай неудобни въпроси. Ако магията ми свърши и не намеря повече мана, бързо ще си отида. Но ние можем да улавяме материала, да го заключваме, да го задържаме, когато попаднем на енергиен източник. Силата може да се съхранява в някои предмети или — още по-добре — да се заключва в някои заклинания, като например да набереш всички цифри на телефонен номер без последната. Магията, която поддържа нечие съществуване, винаги е наша първа грижа.

Тя се усмихна.

— Трябва да си използвал много от нея за мен.

Погледнах настрани.

— Да — отговорих.

— Значи не би могъл да зарежеш всичко, да станеш нормален човек и да продължиш да живееш?

— Не.

— Тогава какво беше онова нещо? — попита тя. — Какво стана тук?

— Един враг ме нападна. Но оцеляхме.

Тя отпи голяма глътка от кафето си, облегна се и затвори очи.

После попита:

— Ще се случи ли отново?

— Може би. Ако го допусна.

— Какво искаш да кажеш?

— Това беше повече предизвикателство, отколкото решително нападение с пълна сила. На врага ми накрая започва да му омръзва да си играе и иска да приключи веднъж завинаги.

— И ти ще приемеш ли предизвикателството?

— Нямам избор. Освен ако не смяташ да чакаме тук пак да се случи нещо такова, но по-завършено.

Тя леко потрепери.

— Съжалявам — казах аз.

— Имам чувството, че и аз може би ще съжалявам — заяви тя, като допи кафето си, прекоси стаята, застана до прозореца и погледна навън, — преди това да свърши.

Обърна се, вторачи се в мен и попита:

— Какво ще правим по-нататък?

— Ще те отведе на безопасно място и за известно време ще се махна — казах аз. Струваше ми се приемливо да добавя последните думи, макар че се съмнявах дали някога ще я видя отново.

— Как ли пък не! — обади се тя.

— А? Какво искаш да кажеш? Искаш да си в безопасност, нали?

— Ако твоят враг смята, че имам някакво значение за теб, аз съм уязвима, така поне ми се струва — отвърна тя.

— Може би...

Отговорът, разбира се, трябваше да я накара да изпадне в едноседмичен транс и да я пази долу в подземиято със силни стражи и врата, която се отваря отвътре. Тъй като магическата ми сила не беше изразходвана изцяло, вдигнах ръка и потърсих погледа ѝ.

Какво я предупреди, не съм сигурен. Но тя отмести очи и неочаквано се хвърли към библиотеката. Когато се обърна, държеше стара костена флейта, която отдавна лежеше там.

Не помръднах, само измърморих нещо. Тя държеше енергиен предмет, един от няколкото, които се намираха в стаята, и един от малкото, които не бяха източвани при последните ми занимания. Не успях да се сетя какво толкова може да направи с нея една немагьосница, но любопитството ми ме възпря.

— Какво правиш? — попитах аз.

— Не знам точно — каза тя. — Но няма да ти позволя да ме отстраниш с някоя от твоите магии.

— Кой ти каза нещо подобно?

— Мога да позная.

— Как?

— Просто усещам.

— Добре, по дяволите, права си. Прекалено дълго сме били заедно. Можеш да ме разгадаваш. Добре, остави това и нищо няма да ти направя.

— Това обещание ли е, Дейв?

— Да. Така смятам.

— Предполагам, че можеш да се измъкнеш от него и да изтриеш паметта ми.

— Спазвам обещанията си.

— Хубаво. — И тя остави флейтата на мястото ѝ в шкафа. — Сега какво ще правим?

— Все още бих искал да те оставя някъде в безопасност.

— Няма начин.

Въздъгнах.

— Трябва да отида там, където изригва онзи вулкан.

— Купи два билета — каза тя.

Не че беше необходимо. Имам си самолет и съм правоспособен пилот. Всъщност имам няколко в различни краища на света. И корабчета.

— Мана има в облаците и в мъглата — обясних ѝ аз. — Когато се налага, използвам собствени транспортни средства, за да стигам до тях.

Движихме се бавно през облаците. Бях заобиколил доста отдалече, но това беше необходимо. Даже след като се бяхме отбили в

апартаментата ми и бяхме взели всичко, което ми беше поддръка, силата ми все още беше много недостатъчна за първоначална защита и няколко удара. Трябваше да посъбера още. След това, струва ми се, вече нямаше да има значение. С моя враг щяхме да се вкопчим в един и същи източник. Трябваше само да стигнем до него.

Така че кръжах доста дълго в мъглата и събирах мана. Концентрирах я в една защитна магия.

— Какво ще стане, ако се изчерпи изцяло? — попита тя, щом за миг спрях и се издигнах за последен заход, преди да продължим на югоизток.

— Кое? — попитах.

— Маната. Всички вие ли ще изчезнете?

Изхилих се.

— Не може да се изчерпи — отговорих аз. — Не и след като я използваме толкова малко хора. Според тебе колко тона метеоритен материал е паднал днес на земята? Това повишава фоновото равнище почти незабележимо, но постоянно. А много пада в океана. Следователно плажовете са обогатени. Затова обичам да съм край морето. Постепенно се натрупва и в забулените в мъгла планински върхове. И те са подходящи места за събирането ѝ. А нови облаци се образуват винаги. Големият ни план предвижда нещо повече от просто оцеляване. Чакаме деня, когато тя ще достигне такова равнище, че ще се задейства и ще установи енергийни полета на големи площи. Тогава няма да е необходимо да разчитаме само на натрупвания и на частични магии, за да я поддържаме. Магията отново ще стане достъпна навсякъде.

— Тогава вие пак ще изтощите цялата енергия и ще се върнете в изходната точка.

— Може би — продължих аз. — Ако нищо не сме научили, може и така да стане. Ще навлезем в нов златен век, ще станем зависими от нея, ще забравим другите си умения, ще я изтощим отново и ще се озовем в друга мрачна епоха. Освен ако...

— Освен ако какво?

— Освен ако тези от нас, които живеят от нея, не са разбрали нищо. Ще трябва да се научим да преценяваме количеството на използваната енергия и да се вменяваме в нещо като лимит. Ще трябва да запазим технологията на производството, където маната е

използвана напоследък. Опитът ни с физическите ресурси от този век може да ни бъде от полза. Освен това има и надежда, че някои части на космоса може да са по-богати на космически прах или там да съществува някакъв друг фактор, който да увеличи натрупването. И тогава и ние ще чакаме разработването на космическата програма, за да достигнем други светове, богати на това, което ни трябва.

— Звучи така, сякаш всичко сте обмислили.

— Имахме много време за мислене.

— Но какво ще бъде отношението ви към нас, които не сме обучени в магията?

— Благосклонно. Всички имаме желанието да помагаме.

— За себе си ли говориш или от името на повечето от вас?

— Ами... По-голямата част от другите би трябвало да мислят по същия начин. Аз само искам да се помотая около музеите...

— Ти каза, че си бил откъснат от другите от известно време насам.

— Да, но...

Тя поклати глава и се обърна, за да погледне мъглата.

— Още една причина за тревога — отбеляза тя.

Не можах да получа разрешение за кацане, затова просто намерих равно място, приземих се и оставих самолета. По-късно можех да се оправя с проблемите, които биха възникнали по тази причина.

Разтоварих багажа ни. Вдигнахме го и тръгнахме към онази нацърбена, задимена част от хоризонта.

— Никога няма да стигнем пеша — заяви тя.

— Права си — отговорих. — Но и не мисля да го правим. Като му дойде времето, ще се появи нещо друго.

— Какво искаш да кажеш?

— Почакай и ще видиш.

Вървахме няколко километра, без да срещнем никого. Пътят беше топъл и прашен, от време на време земята потреперваше. Скоро почувствах прилив на мана и се отправих към него.

— Хвани ме за ръката! — казах аз.

Изрекох думите, необходими да ни издигнат на няколко стъпки над каменистия терен. Тогава се плъзнахме напред, а силата около нас нарастваше с приближаването ни към целта. Работех с по-голямата

част от нея, за да увеличи скоростта на придвижването ни и да уплътня защитния екран, който ни предпазваше от горещината и от летящите отломки.

Небето потъмня от пепел и дим много преди да започнем да се изкачваме. Склонът беше полегат отначало, но постепенно се издигаше все по-стръмно нагоре. Разработвах различни частични магии, нападателни и защитни, като опаковах големи количества енергия и ги държах само на дума, само на жест от себе си.

— Посегни, посегни и пипни някого! — мърморех си, докато видимият свят идваше и си отиваше с преминаването на мътните облаци.

Налетяхме на зона, където щяхме да се задушим, ако не бяхме защитени. По това време шумовете вече се бяха засилили. Извън защитата ни трябва да беше станало доста горещо. Когато най-послед стигнахме до ръба, край нас излитаха тъмни силуети, светкавици вилнееха сред облаци. Напред и надолу сред експлозиите непрекъснато вреше нажежена, кипяща маса.

— Добре! — извиках аз. — Ще заредя всичко, което съм донесъл със себе си, и ще влея още енергия в целия запас от магии! Настани се удобно!

— Да. — Тя облиза устни, вперила поглед надолу. — Така ще направя. Ами твоят враг?

— Досега не съм видял никого, а и наоколо има твърде много мана, за да успея да доловя вибрациите. Ще си отворям очите и ще се възползвам от ситуацията. Ти също гледай.

— Хубаво — каза тя. — Това е съвсем безопасно, нали?

— Колкото и движението в Лос Анджелис.

— Чудесно. Наистина успокоително — отбеляза тя, когато край нас профуча огромен скален отломък.

След това се разделихме. Оставих я облежната на издатина в скалата с нейната защитна магия, а аз се отдалечих надясно, за да изпълня ритуал, който изискваше по-голяма свобода на движенията.

Тогава фонтан от искри се издигна във въздуха пред мен. Нямахше нищо необичайно, докато не разбрах, че се носи необикновено дълго. След известно време ми се стори, че трябва вече да се е разпръснал...

— Феникс, Феникс, гори ярко! — думите проехтяха покрай мен, заглушили грохота на самия ад.

— Кой ме вика? — попитах.

— Кой има най-сериозната причина да ти стори зло?

— Ако знаех, нямаше да питам.

— Тогава търси отговора в ада!

Врълетя ме огнена стена. Изрекох думите, които усилвах защитата ми. Въпреки това се олюлях, когато той ме удари. Да отвърна с удар беше твърде сложно, като се има предвид съвсем нематериалната му природа.

— Добре, до смърт! — извиках и призовах удар на мълния там, където се въртяха искрите.

Обърнах се и закрих очите си, за да се защитя от блясъка, но през кожата си все още усещах присъствието му.

Защитната ми обвивка продължаваше да се тресе, когато примигнах и погледнах напред. Въздухът пред мен моментално се проясни, но всичко наоколо изглеждаше някак по-тъмно и...

Едно същество — груба човекоподобна фигура от полувтвърдена лава — бе обвило ръце около мен и силно ме притискаше. Магията ми издържаше, но се бях озовал на ръба на кратера.

— Не става! — Опитвах се да разтворя съществото.

— Как ли пък не! — разнесе се глас отвисоко.

Бързо разбрах, че формите от лава са защитени срещу простите трикове, които им прилагам. Добре, тогава ме запрати долу. Аз пък ще левитирам. Феникс ще възкръсне отново. Аз...

Пристъпих през ръба и полетях надолу. Но възникна проблем. Сериозен.

Разтопеното създание беше залепнало за защитната ми обвивка. Магията си е магия и науката си е наука, но има и съответствия. Колкото по-голяма маса искаш да придвижиш, толкова повече енергия изразходваш. Така че падах в бушуващата дупка изненадан и напук на левитационната магия, която би ме издигнала високо, ако не бях толкова натежал. Незабавно се заех с магия, която да ми придаде по-голяма плаваща плътност.

Но щом свърших, видях, че нещо ми противодейства — друга магия, която, докато падахме, продължаваше да увеличава масата на моето бреме посредством абсорбция. Като се изключи малкото

пространство между стъпалата ми, откъдето виждах кипящото езеро от пламъци, бях обкръжен от разливащата се маса на създанието. Успях да измисля само един възможен начин за бягство, без да знам дали ще имам време да го приложа.

Заех се с магията, която можеше да ме превърне във вихрушка от искри като тази, която преди това бе приел моят противник. Когато я завърших, освободих се от защитната си обвивка и излетях.

Навън през долното отверстие, толкова близо до мехурчестата повърхност, че бих се изплашил, ако при тази трансформация умът ми не бе станал нещо статично и уравновесено.

Плъзнах се по разтопената от горещината повърхност на лавата, разроих се покрай тежкото същество от оживял камък и вече бързо се заиздигах блъскан, носен към отверстието от горещите вълни. Тогава то се удари о надигащ се мехур и изчезна. Добавих и от собствената си енергия и се понесох нагоре през проходи от пара и дим, покрай летящи куршуми от лава.

Нажежените ми въртеливи движения напомняха полета на птица. Реех се в енергия. Нададох дълъг, протяжен, извисяващ се вик. Прострях криле по разпрострелите се енергийни линии, като търсех въртящия се противник. Така стигнах до ръба.

Нищо. Хвърлях се назад-напред, кръжах. Той/тя/то не се виждаше никъде.

— Тук съм! — виках аз. — Изправи се сега пред мен!

Но отговор нямаше — само стихията под мен, бушуваща в нови експлозии.

— Ела! — крещях. — Чакам те!

Тогава потърсих Илейн, но тя не беше там, където я бях оставил. Врагът ми я беше или унищожил, или отвлякъл.

Изругах гръмогласно и се завъртях в огромна вихрушка — излитаща кула от светлини. После се насочих нагоре, оставих земята и този горящ цирей далеч под себе си.

Колко време яздих бесен въздушни потоци, не мога да кажа. Знам, че няколко пъти обиколих света, преди да придобия отново поне подобие на разумно мислене, преди да се успокоя достатъчно, за да направя нещо като план.

Очевидно беше някой от нашите — бе се опитал да ме убие и ми беше отнел Илейн. Твърде дълго бях избягвал контакти със себеподобните си. Сега знаех, че трябва да ги издиря, колкото и рисковано да е, за да получа необходимите познания за самосъхранение и за отмъщение.

Започнах да се спускам, когато стигнах до Близкия изток. Арабия. Да. Нефтените полета, обитавани от богаташи. Скъпи замърсители, от които блика мощната мана на Земята. Дом на онзи, наречен Дервиш.

Възстанових формата си на Феникс, летях от поле към поле като пчела, като опитвах и използвах енергията да подсиля магията, която ме прикриваше. Търсех...

Търсих три дена, носех се над обрулен неприветлив пейзаж и посещавах поле след поле. Бяха като редица от отрупани шведски маси. Би било толкова лесно да се използва маната, за да се преобрази местността. Но в много отношения това би било, разбира се, самоиздаване.

Тогава, докато се хлъзгах ниско над блещукащите пясъци сред надигащата се от изток вечер, разбрах, че това е онзи, когото търсех. Никакъв физически белег нямаше в нефтеното поле, към което се приближих и после обиколих. Но той стоеше в обсега на възприятията ми като забит знак. Равнището на маната беше много по-ниско, отколкото във всички други полета, които бях сканирал. А щом е така, един от нас трябваше да действа на това място.

Разпръснах се на още по-недоловими образи. Търсех височина. Закръжих.

Да, имаше модел. Стана по-ясен, когато изследвах района. Нискоенергийната част образуваше груба окръжност около северозападния край на полето, центърът ѝ беше близо до планинска верига.

Той може би работеше някъде из полето като правителствен чиновник. Ако е така, задълженията му ще са минимални и работата ще му служи само за прикритие. Винаги е бил доста мързелив.

Заспусках се спираловидно и се насочих към центъра на кръга като към десетката на мишена. Докато бързах натам, усетих точно в средата малка, разпадаща се тухловидна структура, която почти идеално се сливаше с околността. Ремонтна работилница или склад,

помещение за охраната... Нямаше значение на какво приличаше. Знаех какво трябва да е.

Гмурнах се да се приземя преди него. Преобърнах магията си и отново придобих човешка форма. Отворих незаключената, очукана от времето врата и влязох.

Вътре нямаше нищо, като се изключат няколко летви от изпочупени мебели и многото прах. Тихо изругах. Трябваше да е това.

Бавно обиколих стаята в търсене на някакви улики.

Отначало не беше нещо, което видях или поне усетих. Беше спомен — за смътен вариант на стара магия и за характера на Дервиш, — той ме накара да се обърна и да се измъкна навън.

Затворих вратата. Затърсих необходимите думи. Трудно беше да си спомня как точно ще тръгне тази магия. Най-после те долетяха и почувствах как си дойдоха на местата — отвор и шпилка, ключ и ключалка. Да, имаше отговор. Гъвкаво противодействие. Бях прав.

Щом свърших, разбрах, че нещата са различни. Посегнах към вратата, после се поколебах. Може би бях задействал някаква аларма. По-добре да имам две-три магии подръка, чакащи само отключващите думи. Измърморих ги донякъде и отворих вратата.

Мраморно стълбище, широко колкото самата постройка, водеше надолу, високо на всяка стена блестяха кремави скъпоценни камъни като стоватови крушки.

Тръгнах, заслизах по стълбите. Усетих аромат на жасмин, на шафран, на сандалово дърво. После чух звуци на струнни инструменти и на флейта в далечината. Подът пред очите ми беше облицован с плочки, които изобразяваха сложни фигури. Обвих се с магия за невидимост и продължих нататък.

Видях го в дълга зала с колони още преди да стъпя на последното стъпало.

Беше се изтегнал в дъното сред гнездо от възглавници и килими с ярки шарки. Пред него бе сервиран изискан обяд. До него димеше наргиле. Млада жена наблизко танцуваше кючек.

Спрях до вратата в подножието на стълбите и се огледах. Сводести коридори отляво и отдясно явно водеха към други помещения. Зад него имаше два широки прозореца, които гледаха към високи планински върхове под яркосиньо небе — или много добра илюзия, или изразходването на много мана за мощна свързваща

пространствена магия. Разбира се, той разполагаше с достатъчно мана наоколо, за да си играе с нея както си иска. И все пак изглеждаше малко като прахосничество.

Изучавах мъжа. Беше почти непроменен — с остри черти, тъмна кожа, висок, здравеняк, склонен към затлъстяване.

Напредвах бавно, ключовете на дузина магии бяха готови за дума или жест.

Когато се приближих на трийсет стъпки от него, той се размърда неспокойно. След това се втрени в мен. Сетивата му за силата очевидно все още бяха в добра форма.

Тогава изрекох две думи, едната от които изпрати в ръката ми не съвсем материално, но много мощно копие, а другата отметна покривалото, което ме правеше невидим.

— Феникс! — Той седна и впери очи в мен. — Мислех, че си умрял!

Усмихнах се.

— Кога ти мина през ума тази мисъл? — попитах.

— Боя се, че не разбирам...

— Някой от нас току-що се опита да ме убие в Мексико.

Той поклати глава.

— От доста време не съм ходил в онази част на света.

— Докажи го — предложих аз.

— Не мога — отговори той. — Знаеш, че хората ми тук ще кажат каквото им наредя, така че това няма да помогне. Не съм го направил аз, но не мога да измисля начин да го докажа. Тук е трудността при опит да се докаже отрицание. Все пак защо подозираш точно мен?

Въздъгнах.

— Там е работата. Не подозирам точно теб — по-скоро трябва да подозирам всеки. Избрах те случайно. Ще продължа нататък по списъка.

— Така поне статистиката е на моя страна.

— Предполагам, че си прав, дявол да го вземе.

Той стана и вдигна ръце.

— Никога не сме били особено близки — каза той. — Но пък и никога не сме били врагове. Нямам абсолютно никакви причини да ти желая злото.

Зърна копието в ръката ми. Вдигна дясната си ръка, в която още държеше бутилка.

— Значи възнамеряваш да се разправиш с всички нас, за да се застраховаш?

— Не, надявах се, че ще ме нападнеш и така ще докажеш вината си. Това би ме улеснило.

Захвърлих копието в знак на доверие.

— Вярвам ти — казах му аз.

Той седна и остави бутилката на една от възглавниците.

— Ако ме беше убил, тази бутилка щеше да падне и да се счупи — изрече той. — Или може би щях да те победя при нападението и да измъкна тапата. Вътре има атакуващ джин.

— Хубав номер.

— Ела да обядваме заедно — предложи той. — Искам да чуя историята ти. Някой, който може да те нападне без причина, един ден може да тръгне и срещу мене.

— Дадено — съгласих се аз.

Танцърката беше отпратена. Обядът привърши. Посръбвахме кафе. Бях говорил без прекъсване почти час. Бях уморен, но и за това си имах магия.

— Повече от странно — бавно изрече той. — И нямаш никакъв спомен по времето, когато е започнало всичко това, да си засегнал, обидил или измамил някого от останалите?

— Нямам.

Отпих от кафето си.

— Така че би могъл да е всеки от тях — казах след кратко мълчание. — Свещеника, Амазонка, Гном, Сирена, Верволф, Ламия, Лейди, Спрайт, Каубой...

— Е, задраскай Ламия. Мисля, че е умряла — обади се той.

— Как?

Той сви рамене и извърна поглед. Изрече бавно:

— Не е сигурно. — След това продължи: — Добре де, отначало се говореше, че ти и тя сте избягали заедно. По-късно изглеждаше, че сте умрели заедно... някак си.

— Ламия и аз? Глупости. Между нас никога нищо не е имало.

Той кимна.

— Тогава явно ѝ се е случило нещо.

— Казвай... — настоях аз. — Кой го разправяше?

— Нали знаеш. Историите просто се носят. Никога не можеш да разбереш откъде точно идват.

— Къде го чу за първи път?

Той присви очи, вторачен в далечината.

— Гном. Да. Точно Гном спомена за това при звездопада онази година.

— Каза ли откъде го е чул?

— Не, или поне не си спомням.

— Добре — продължих аз. — Мисля, че трябва да отида при Гном. Още ли е в Южна Африка?

Той поклати глава и отново напълни чашата си от висока, красиво гравирана кана.

— В Корнуол е. В ония стари шахти все още има много хляб.

Леко потреперих.

— Халал да са му. Получавам клаустрофобия само като си помисля за тях. Но ако той може да ми каже кой...

— Няма по-голям враг от бившия приятел — заяви Дервиш. — Ако си изоставил приятелите си, както и всички други, когато започна да се криеш, това означава, че вече си го обмислял...

— Да, но само доколкото идеята не ми харесваше. Придадох ѝ рационалност, като си казах, че не искам да ги излагам на опасност, но...

— Точно така.

— Каубой и Верволф ми бяха приятели...

— ... а някога между теб и Сирена имаше нещо, нали?

— Да, но...

— Отхвърлена жена?

— Едва ли. Разделихме се приятелски.

Той поклати глава и вдигна чашата си.

— Изчерпах възможностите си да мисля по въпроса.

Допихме кафето си. Тогава станах.

— Е, благодаря. Май е по-добре да тръгвам. Радвам се, че дойдох първо при теб.

Той вдигна бутилката.

— Искаш ли да вземеш джина със себе си?

— Дори не знам как да го използвам.

— Командите са прости. Цялата работа вече е свършена.

— Добре. Защо не?

Той ме инструктира накратко и аз тръгнах. Докато се реех над грамадното нефтено поле, погледнах назад към мъничкото разрушено здание. След това размахвах криле и се издигнах, за да изсмуча енергията от един облак, преди да завия на запад.

Звездопад, мислех си, докато земята и водата се разгъваха като свитък пред мен. Звездопад, големият августовски метеоритен дъжд, придружен от вълната мана, наречена Звезден вятър — единственото време в годината, когато всички се събирахме заедно. Да, тогава се разменяха клюки. Точно една седмица след звездопада ме нападнаха за първи път, почти ме убиха — тогава се скрих в миша дупка... И през следващата година се носеха слухове. Дали при този предишен звездопад бях казал или направил някому нещо, което го е превърнало в мой толкова ожесточен враг, с толкова бързо родила се жажда за отмъщение?

Усилено се мъчех да си спомня какво бе станало при този последен звездопад, на който бях присъствал. Тогава бе връхлетял най-силният известен Звезден вятър. Спомням си го.

— Мана небесна — шегуваше се Свещеника. Всички бяха в добро настроение. Говорехме си професионално, разменяхме магии, питахме се какво ли предвещава засиленият Звезден вятър, обсъждахме политиката — все обичайните неща. Онова, за което бе говорила Илейн, бе излязло на бял свят...

Илейн... Жива ли е още, питах се аз. Дали е нечия пленница? Нечия застраховка, ако постъпя точно така, както постъпвах? Или прахът ѝ вече отдавна е разпръснат над планетата? Във всички случаи някой ще си плати.

Дадох воля на пронизителния си вик срещу връхлитащите ветрове. Той отлетя за миг, без ехо. Настигнах нощта, навлязох в каньоните ѝ. Звездите се появиха отново, ставаха все по-ярки.

Подробните наставления, дадени ми от Дервиш, се оказаха съвсем точни. Имаше шахта на рудник в точката, обозначена на картата, която той набързо бе надраскал с неравни линии на пода. Обаче нямаше начин да вляза в това нещо в човешки образ. Една от версиите ми като Феникс поне би ме предпазила от клаустрофобията. Няма да се чувствам съвсем заклещен, ако изобщо не съм материален.

Свивам се, свивам се, докато слизам. Смалявам пространните си криле и дългата опашка, като при това ставам все по-твърд. После източвам енергомасата си, запазвам новите си размери и пак ставам ефирен.

Като призрачна птица влизам в шахтата, падам, падам. Това е мъртво място. Тук няма никаква мана. Това, разбира се, трябваше да се очаква. Първо се изчерпват горните слоеве.

Продължих да падам във влагата и мрака доста дълго, преди да усетя първото слабо докосване на сила. Тя се увеличаваше съвсем бавно, докато се придвижвах, но все пак нарастваше.

Накрая започна отново да спада и аз наум си преповторих пътя. Да, този страничен пасаж... източникът му. Влязох в него и тръгнах.

Докато си проправях път все по-навътре и по-навътре, назад и надолу, силата продължаваше да се увеличава. За миг се запитах дали трябва да търся по-силен или по-слаб участък. Подобно разположение не би се харесало на Дервиш. Източникът на енергия на Дервиш се самообновява, така че той би могъл да си стои на едно място. Гном трябва да се мести, след като е изчерпал местната мана.

Заобиколих една чупка в страничен тунел и бях спрял. Замразен. По дяволите.

Паяжина от сили, които ме бяха оплели като пеперуда. Почти веднага престанах да се боря, като видях, че е безполезно да го правя по този начин.

Превърнах се отново в човешко същество. Но проклетата паяжина просто се промени, за да обхване очертанията ми, и продължи да ме държи здраво.

Опитах огнена магия, но без резултат. Опитах и да изсмуча и да освободя енергията от самата магия на паяжината, но само ме заболя главата. Това е опасен ход, резултатен само при немарлива работа — и после камшиците на силите, които си освободил, ти връщат удара. Магията обаче прекрасно се съпротивляваше на усилията ми. Въпреки

това трябваше да опитам, защото се чувствах отчаян, а към всичко се прибавяше и малко клаустрофобия. Освен това ми се стори, че чувам трополене на камъни далеч нагоре в тунела.

После чух кискане и познах гласа на Гном.

След това иззад чупката се появи светлина, следвана от неясна човешка фигура.

Светлината плуваше вляво пред него — кълбо, което светеше в оранжево и докосваше прегърбената му, разкривена фигура с огнен блясък, докато той куцукаше към мен. Гном отново се изкиска.

— Май съм заловил Феникс — най-послед се обади той.

— Много смешно. Какво ще кажеш сега да ме пуснеш? — попитах аз.

— Разбира се, разбира се. — Той вече беше започнал да жестикулира.

Капанът падна. Пристъпих напред.

— Разпитвам навсякъде — обясних му аз. — Каква е тая история за Ламия и мен?

Той продължаваше да ръкомаха. Бях готов да предизвикам нападение или защитна магия, когато той най-послед спря. Не се чувствах ни най-малко по-зле и реших, че това е било последно разчистване на паяжината му.

— Ламия? Ти? — каза той. — О, да. Бях чул, че сте избягали заедно. Да. Така беше.

— Откъде го беше чул?

Той ме фиксира с издължените си бледи очи.

— Откъде го беше чул? — повторих аз.

— Не си спомням.

— Опитай.

— Съжалявам.

— Съжаляваш, как не! — и пристъпих още напред. — Някой се опита да ме убие и...

Той изрече дума, която ме замрази наред крачката. Хубава беше тази магия.

— ... и е бил печално некадърен — довърши Гном.

— Пусни ме да си вървя, по дяволите! — казах аз.

— Ти дойде в дома ми и ме нападна.

— Добре, извинявай. Сега...

— Мини отсам.

Обърна ми гръб и тръгна. Моето тяло против волята ми извършваше необходимите движения. Следвах го.

Отворих уста да изрека свое заклинание. Не излезе нито дума. Искях да направя жест. Не бях в състояние.

— Къде ме водиш? — попитах.

Думите бяха съвсем ясни. Но той известно време не си направи труда да ми отговори. Светлината пълпеше по блещукащите жили на някакъв метал по изпотените стени.

Най-после се обади:

— В една чакалня — и зави по десен коридор, където известно време джапахме в локви.

— Защо? — попитах. — Какво ще чакаме?

Той пак се изкиска. Светлината танцуваше. Не ми отговори.

Вървахме няколко минути. Взех да си мисля, че всичките тези тонове земя и скали над мене са твърде потискащи. Засилваше се усещането ми за капан. Но дори не можех да се паникьосам истински, впримчен в тази магия. Потях се като в пещ въпреки студеното течение пред нас.

Тогава Гном изведнъж зави и изчезна — промъкна се в тясна цепнатина, която дори не бих забелязал, ако бях минал оттук сам.

— Ела — чух гласа му.

Краката ми следваха светлината, носеща се между нас. Механично обърнах тялото си. Вървах на една страна след него доста дълго, преди пътят да стане по-широк. Дъното се спусна рязко, стените внезапно се отдръпнаха и светлината подскочи косо нагоре.

Гном вдигна широката си длан и ме спря. Бяхме в малка камера с неправилна форма — естествена, както ми се стори. Изпълваше я слаба светлина. Огледах се. Нямах никаква представа защо е спрял тук. Ръката му се протегна и посочи нещо.

Погледнах в тази посока, но все още не можех да разбера какво иска да ми покаже. Тогава светлината отплува нататък и застана до шкафоподобна ниша.

Ъглите се изтеглиха, сенките се отместиха. Видях я.

Беше статуя на излегнала се жена, изваяна от въглищен прах.

Приблжих се на крачка. Беше изработена изключително добре и ми беше позната.

— Не знаех, че си скулптор... — започнах и изведнъж осъзнах нещо, от което замръзнах, а той се разсмя.

— Това е нашето изкуство — каза той. — Не земното.

Посегнах да погала черната буза, но отпуснах ръка — отказах се.

— Ламия е, нали? — попитах аз. — Наистина е тя...

— Разбира се.

— Защо?

— Все трябваше да бъде някъде, нали?

— Боя се, че не разбирам.

Той пак се изкиска.

— Ти си мъртъв, Феникс, и причината е тя. Не съм си и помислял, че ще имам такъв късмет — да влезеш тук по този начин. Но сега, щом си дошъл, всичките ми проблеми свършиха. Ти ще почиваш през няколко коридора отгук в камера, изцяло лишена от енергия. Ще чакаш, докато повикам Верволф да дойде и да те убие. Знаеш, че беше влюбен в Ламия. Убеден е, че ти си избягал с нея. Какви приятели бяхте! Чаках го от дълго време да те пипне, но или той е тромав, или ти си късметлия. А може би и двете.

— Значи през цялото време е бил Верволф.

— Да.

— Защо? Защо искаш той да ме убие?

— Не би било добре да го направя аз. За събитието ще осигуря присъствието на някой от другите. За да запазя името си чисто. Всъщност лично ще унищожа Верволф веднага щом те довърши. Ще бъде чудесен последен щрих.

— Каквото и да съм ти направил, бих искал да го уредя.

Гном поклати глава.

— Това, което направи, беше, че предизвика неугасващ конфликт между нас — каза той. — Няма начин да се уреди.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво съм направил?

Той направи някакъв жест и усетих импулс да се обърна и да тръгна по коридора. Той ме последва, а пред двама ни се движеше светлината му.

Докато вървахме, Гном ме попита:

— Забелязал ли си, че при всяка звездопадна церемония през последните десет — дванайсет години съдържанието на мана в Звездния вятър е все по-високо?

— Точно преди десет-дванайсет години престанах да посещавам церемониите — отговорих аз. — Спомням си, че онази година беше много високо. Оттогава винаги когато съм се сецал да го проверявам в подходящо време, е било високо, да.

— Общото мнение е, че това повишаване ще продължава. Изглежда, навлизаме в нов участък от космоса, богат на енергия.

— Чудесно! — Отново се озовах в коридора. — Но какво е общото му с желанието ти да ме премахнеш от пътя си, с това, че си отвлякъл Ламия и си я превърнал във въглища, с това, че си насъскал Верволф срещу мен?

— Всичко. — И той ме поведе надолу по стръмната шахта, където енергията намаляваше с всяка стъпка. — Някои от нас, които внимателно проучваха въпроса, отдавна бяха открили признаци, че фонът на енергията се повишава.

— Така че ти реши да ме убиеш?

Той ме заведе до нацърбен отвор в стената и ми посочи да вляза. Нямах избор. Тялото ми го слушаше. Светлината остана отвън с него.

— Да. — Той ме накара да се придвижа до стената в дъното. — Преди години това нямаше да е от значение — всеки можеше да има каквото си иска мнение и да си го поддържа. Но сега не е така. Магията започва да се връща, глупако. Ще бъда тук достатъчно дълго, за да видя осъществяването ѝ и да се възползвам от нея. Бих могъл да се примирявам с демократичните ти чувства, когато това изглеждаше само блян...

И тогава си спомних нашия спор с Илейн по същия въпрос, докато пътувахме по крайбрежието.

— ... но като знаех това, което знаех, и разбрах колко силни са чувствата ти, осъзнах, че ти си човекът, който ще се противопостави на неизбежното ни лидерство в този нов свят. Другият беше Верволф. Затова го убедих да те унищожи и на свой ред да бъде унищожен от мене.

— Всички ли мислят като теб? — попитах аз.

— Не, само някои — както са малко и онези, които мислят като теб, Каубой и Волф. Другите ще последват този, който поеме лидерството — хората винаги така постъпват.

— Кои са другите?

Той изсумтя.

— Не е твоя работа — отговори.

Направи познатия жест и измърмори нещо. Почувствах се освободен от принудата и подскочих напред. Входът не беше променил очертанията си, но се блъснах в нещо — сякаш пътят бе препречен от невидима врата.

— Ще се видим на празненството. — Той беше само на сантиметри, но недосегаем за мен. — Междувременно се опитай да си починеш.

Почувствах, че съзнанието ми угасва. Успях да се облегна и да закрия лицето си с ръце, преди да припадна. Не си спомням как съм се проснал на пода.

Колко дълго съм лежал в транс, не знам. Достатъчно дълго очевидно, за да могат някои от другите да се отзоват на една покана. Каквато и причина да им бе посочил за празненството, тя е била достатъчно да докара Рицаря, Друид, Амазонка, Свещеника и Снежния човек в голяма зала някъде под Корнуолските хълмове. Започнах да схващам това след внезапно пълно възвръщане на съзнанието в края на дълъг черен коридор без рисунки. Седнах, разтрих очи и бързо се огледах, като се опитвах да проникна през мрака на килията си. След миг някой се погрижи за това. Така разбрах, че събудването ми и събитията, които го последваха, бяха свързани.

Проблемът с осветлението беше решен — стените започнаха да светят, станаха като стъкло, после се превърнаха в пълноцветен триизмерен екран, окомплектован със стереозвук. На него видях Рицаря, Друид, Амазонка и пр. Така разбрах, че има празненство. Имаше храна и музика, пристигания и заминавания. Гном се носеше сред всичко това, отпускате лепкава ръка върху всеки, кривеше лицето си в усмивка и беше идеален домакин.

Мана, мана, мана. Оръжие, оръжие, оръжие. Нищо. Боклук.

Гледах дълго, чаках. Трябваше да има причина да ме доведе тук и да ми показва какво става там. Изучавах всички тези познати лица, дочувах откъслечни разговори, гледах движенията им. Нищо специално. Защо тогава бях събуден и виждах всичко това? Гном все трябваше да има нещо наум...

Когато видях, че Гном поглежда към високата, сводеста главна врата на залата за трети път в продължение на няколко минути, разбрах, че и той чака.

Претърсих килията си. Както се и предполагаше, не намирах нищо полезно за себе си. Чух обаче, че шумът се засилва, и отново се обърнах към образите на стената.

Магиите бяха в пълен ход. В залата вероятно имаше много енергия. Колегите ми се бяха отдали на някои хубави магии — екранът беше запълнен с цветя, лица, цветове и просторни, екзотични, подвижни изгледи, точно както тези неща вероятно са ставали някога. О! Една капка! Една капчица енергия и ще бъда във отгук. Да избягам и да се върна? Или да потърся незабавно възмездие? Не можех да преценя. Да имаше някакъв път, бих могъл да го извлека и само от гледката...

Но Гном се беше престарал. Не можех да намеря никаква слаба точка в творението пред мен. След малко престанах да гледам и по друга причина. Гном обяви пристигането на поредния гост.

На това място звукът и образът изчезнаха. Коридорът пред клетката ми сякаш малко просветля. Тръгнах към него. Този път пред мен нямаше бариера и продължих през по-светлия участък. Какво беше станало? Дали някаква неясна сила не бе развалила грижливо изработените магии на Гном?

Във всеки случай вече се чувствах нормално и щях да съм луд да остана там, където той ме бе оставил. Мина ми през ума, че това би могло да е част от по-голям капан или мъчение, но все пак така поне имах няколко варианта, което винаги е по-добре.

Реших да тръгна назад, в посоката, от която бяхме дошли, вместо да вървя слепешката към празничната зала. Дори и там да имаше много мана. По-добре да намеря обратния път, реших аз, да свържа всяка мана, която ми попадне подръка, във вид на защитни магии и да се махна отгук.

Бях изминал може би двацет крачки, докато формулирах това решение. Тогава тунелът направи странен завой, който не можех да си спомня. Но все още бях сигурен, че сме дошли по този път, затова продължих. И той ставаше малко по-светъл, докато вървах по него, и всичко това изглеждаше да е за добро. Позволих си да побързам.

Внезапно изникна остра чупка, която изобщо не помнех. Завих и налетях на екран от пулсираща бяла светлина — и тогава не можах да спра. Бях избутан, сякаш някой ме изстискваше от тубичка. Нямах никаква възможност да спра. Временно бях заслепен от светлината. Ушите ми доловиха рев.

И после това отмина, а аз стоях в голямата зала, където беше празненството, и бях попаднал в нея от някакъв страничен вход точно навреме, за да чуя Гном да казва:

— ... и изненадата е нашият отдавна изгубен брат Феникс!

Отстъпих, за да се върна в тунела, от който бях влязъл, и се натъкнах на нещо твърдо. Щом се обърнах, видях само гола каменна стена.

— Не се притеснявай, Феникс. Ела да поздравяш приятелите си — говореше Гном.

Последва заинтригувано бърборене, но над него отсреща се разнесе нещо като животинско ръмжене — тогава видях стария си приятел Верволф, мършав и смугъл, с пламтящи очи — несъмнено гостът, който бе пристигнал в момента, когато образът изчезна.

Изпитах паника. Усетих и мана. Но какво можех да направя само за няколко секунди?

Очите ми бяха привлечени от странно движение в птичи кафез върху масата, до която стоеше Верволф. Поведението на другите показваше, че току-що са престанали да го гледат.

За миг всичко се изясни.

В клетката танцуваше гола женска фигура, висока не повече от педя. Познах я — беше магия за мъчение. Танцуващият не може да спре. Танцът ще продължи до смъртта му и даже и след нея тялото ще продължава да се мята още известно време.

И дори от такова разстояние успях да видя, че дребното съзнание е Илейн.

Танцуващата част на магията беше проста. Просто беше и развалянето ѝ. Три думи и жест. Справих се с тях. През това време Верволф вървеше към мен. Не си правеше труда да приема по-страшна форма. Отстъпих колкото можех по-бързо и извих ръката му към рамото. Той се измъкна. Винаги е бил по-силен и по-пъргав от мен.

Обърна се и нанесе удар, но аз успях да отскоча и да нанеса ответен удар в диафрагмата му. Той изохка и ме удари в челюстта —

слаб ляв удар. В това време вече отстъпвах. Спрях и се опитах да го ритна, но той парира и ме изпрати на пода. Завъртях се. Усещах мана навсякъде наоколо, но нямах време да я използвам.

— Току-що научих историята — обадох се, — не съм имал нищо общо с Ламия...

Той се хвърли отгоре ми. Успях да го посрещна с коляно в стомаха, докато се стоварваше върху мен.

— Гном я е взел... — промълвих и получих два удара в бъбреците, преди ръцете му да намерят шията ми и да я стиснат. — Тя е въглища...

Улучих го веднъж под слепоочието, преди да наведе глава.

— Гном... по дяволите! — изхъхрих аз.

— Лъжа! — чух да отговаря Гном някъде наблизо. Нищо не беше пропуснал.

Стаята заплува наоколо ми. Гласовете зазвучаха като океански прибор. След това нещо странно се случи и със зрението ми: вратът на Верволф сякаш бе стегнат от груба примка. И после главата му се отдалечи, а аз усетих как хватката му се разхлабва.

Дръпнах ръцете му от шията си и го ударих в челюстта. Той се търкулна настрана. Аз също опитах да се изтърколя, само че на другата страна, но се задоволих първо да седна, след това да коленича и накрая да се сгърча на пода.

Зърнах Гном, който вдигаше ръце към мен — започваше една прекалено позната смъртоносна магия. Видях Верволф, който бавно махаше от главата си смачкан птичи кафез и се изправяше. Зърнах голата Илейн в нормален ръст да тича към нас с разкривено лице...

Проблемът какво да правя по-нататък бе решен от скока на Верволф.

Беше кос удар в слънчевия ми сплит, защото се обръщах, когато ме улучи. Тъмен предмет изскочи от ризата ми, полетя и падна на пода. Беше малката бутилка, която Дервиш ми беше дал.

Точно преди Верволф да ме удари в лицето, видях нещо стройно и бяло да се носи към врата му. Бях забравил, че Илейн е второ киу по киокушинкай...

С Верволф се строполихме на пода едновременно, струва ми се.

... Черно, после сиво, после многоцветно. Пронизително жужене на пчели. Не би трябвало да съм бил в несвяст твърде дълго. През това

време обаче бяха настъпили забележими промени.

Първо Илейн ме пляскаше по лицето.

— Дейв! Събуди се! — говореше тя. — Трябва да го спреш!

— Какво? — успях да кажа.

— Онова от бутилката!

Надигнах се на лакът — челюстта ме болеше, главата ми се цепеше — и се вторачих.

Най-близката стена и масата пред нея бяха оплискани с кръв. Празнуващите се бяха разпаднали на групи и явно всяка се оттегляше в различни фази на страх и гняв. Някои правеха магии, други просто бягаха. Амазонка с прехапани устни беше вдигнала бръснач пред себе си. Свещеника стоеше до нея и мърмореше смъртоносно заклинание, но аз знаех, че то няма да подейства. Главата на Гном лежеше на пода близо до широкия сводест коридор, очите му — отворени, немигаци. Гръмогласен смях огласяше залата.

Пред Амазонка и Свещеника стоеше гола мъжка фигура, висока почти три метра, струйки дим излизаха от тъмната му кожа, по вдигнатия му десен юмрук имаше кръв.

— Направи нещо! — каза Илейн.

Надигнах се още малко и произнесох думите, които Дервиш ми беше казал, за да мога да контролирам джина. Юмрукът замръзна, бавно се разтвори. Голямата плешива глава се обърна към мен, тъмните очи срещнаха моите.

— Господарю...? — меко изрече той.

Произнесох следващите думи — на признателност. След това неуверено се изправих на крака.

— Влизай обратно в бутилката — това е заповед.

— Бутилката се счупи, господарю — съобщи той.

— Вярно. Много добре...

Отидох до бара. Намерих бутилка „Къти Сарк“^[2] със съвсем мъничко течност на дъното. Изпих го.

— Тогава използвай тази — и добавих думите за принуда.

— Както заповядаш — и той започна да се разтваря. Гледах как джинът се влива в бутилката от скоч, после я затворих.

Извърнах се към старите си колеги.

— Извинявайте за прекъсването — казах. — Продължавайте празненството си.

Отново се обърнах.

— Илейн! Добре ли си? — попитах. Тя се усмихна.

— Наричай ме Танцърка — каза тя. — Аз съм новият ти чирак.

— Един магьосник има нужда от мана и от вроден усет за това, как функционират магиите — заявих аз.

— А как, по дяволите, мислиш, че си върнах нормалния размер? — попита тя. — Почувствах силата на това място и щом ти изключи магията за танцуването, успях да съобразя как...

— Дявол да ме вземе! — обадох се аз. — Трябваше да се сетя за способностите ти още във вилата, когато грабна онази костена флейта.

— Виж какво, ти имаш нужда от чирак, който да те държи нащрек.

Верволф изохка и се размърда. Свещеника, Амазонка и Друид се приближиха към нас. Нямаше изгледи празникът да продължи. Погледнах Илейн и докоснах с пръст устните си.

— Помогни ми за Верволф — казах на Амазонка. — Ще трябва да го позадържим известно време, докато стане възможно да му кажа това-онова.

Следващия път, когато преджапахме Персеидите, седяхме на върха на един хълм в Северно Ню Мексико с ученичката ми и гледахме свежото следполунощно небе и случайните просветвания в заредените му участъци. Повечето от другите бяха под нас в едно разчистено пространство, след като церемониите бяха приключили. Верволф беше все още под Корнуолските хълмове и работеше с Друид, който си припомняше нещо от старата магия за превръщането на плът във въглища. Още някой месец, бе казал той в съобщението, което изпрати.

— Проблясък на несигурност в небето на прецизността — обади се тя.

— Какво?

— Съчинявам стихотворение.

— О! — и след малко добавих: — За какво е?

— По случай първия ми звездопад — отговори тя — с придобиване на мана, явно целяща да постави пореден рекорд.

— Това е и добро, и лошо.

— ... и магията се завръща, и аз изучавам Изкуството...

— Учи по-бързо — казах аз.
— ... и вие с Верволф отново сте приятели...
— И това го има.
— ... и всъщност с цялата група.
— Не.
— Какво искаш да кажеш?

— Ами помисли. Ето ги другите. Ние просто не знаем кои от тях бяха на страната на Гном. Те няма да искат останалите от нас да са наблизко, когато магията се върне. По-нови, по-лоши магии — такива, каквито сега не можем да си представим — ще станат възможни, щом силата се увеличи. Трябва да сме готови. Дарбата е и опасно нещо. Погледни ги там долу — хората, с които пеем — и виж дали можеш да отгатнеш кой от тях един ден ще поиска да те убие. Ще има борба и победителите могат да направят така, че резултатът да се задържи задълго.

Тя помълча известно време.

— Така стоят нещата — добавих аз.

Тогава тя вдигна ръка и показа огнена линия, която премина по небето.

— Ето една! — извика тя. — Още една! И още една!

И след някое време:

— Вече можем да разчитаме на Верволф, а може би и на Ламия, ако успеят да я върнат. На Друид също, смятам.

— И на Каубой.

— А на Дервиш?

— Май че да. И на Дервиш.

— И аз ще съм готова.

— Добре. Може да я докараме до щастлив край при това положение.

Прегърнахме се и се загледахме в огньовете, които падаха от небето.

---

[1] Тектит — дребно овално тъмнозелено или кафяво камъче; смята се, че има космически произход. — Б.пр. ↑

[2] „Къти Сарк“ — марка уиски. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.